

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΠΗΘΥΜΕΙΤΕ, ἐπιβόητε, νὰ τοῦ πῶ ἐκ μέρους σας νὰ ρθῆ νὰ σᾶς δῆ στὸ Λούβρο; φώτισε ἡ Ἀλοῦζα.

— Ὅχι! Ὅχι! Ὅχι στὸ Λούβρο! ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς μὲ τρόφο. Ἄς μὴν ἔρθει στὸ Λούβρο! Θὰ ἴδω, θὰ ἐπωφεληθῶ μιάς εὐκαιρίας σὰν τὴ σημερινή. Θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, ἐγώ.

Μὰ ἂν ἔχει βγεῖ πάλι ἔξω; εἶπε ἡ Ἀλοῦζα. Ποιά μέρα; Ποιά βδομάδα θὰ φθῆτε; Ἐφέρετε, νὰ τοῦ τὸ πῶ νὰ σᾶς περιμένω;

— Ἀλλοίμονο, ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς, δὲν μπορῶ νὰ ἔξω ποτε θὰ εἶμαι ἐπιστρέφω. Μὰ, ἂν μπορέσω, θὰ στειλῶ

τὸν Ἀνδρέα ἀπὸ πρῶν.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ὁ Ἀνδρέας, φροβούμενος ὅτι δὲν τὸν εἶχαν ἀκούσει τὴν πρώτη φορά, ξαναχτύπησε τὴν πόρτα.

— Ὑψηλότερη, εἶπε, βραστήτε νὰ φύγετε. Ἀρχίζει ἡ κίνηση στὰς δόμοις καὶ πάραυτὸ φῶτος νὰ σᾶς δοῦν καὶ νὰ σᾶς ἀναγνωρίσουν.

— Ἐρχομαι! Ἐρχομαι! ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς ντὲ Κάστρο.

Καὶ ἀπεθνήσκουσα πρὸς τὴν Ἀλοῦζα, ἐπρόσθεσε:

— Καλὴ μου παρμαίνα, πρέπει νὰ χωριστοῦμε. Φίλησέ με, ὅπως μὲ φιλοῦσεσθε ὅταν ἦμιον μαρὸ χοριτσάκι, στὸν καιρὸ τῆς εὐτυχίας μου.

Καὶ ἐνῶ ἡ Ἀλοῦζα τὴν ἐφαγγεε στὴν ἀγκυλιά της μὲ λαχτάρα ἀληθινῆς μητέρας, ἡ γλυκεία πριγκίπισσα ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ παρμαμένη.

— Προσέχε τον καὶ αὐτόν! Φροντίξέ τον!

— Ναι, θὰ τὸν προσέχω, ὅπως ὅταν ἦταν παιδί, στὸν καιρὸ τῆς εὐτυχίας του, ἀπάντησε μὲ δάκρυα ἡ παρμαίνα.

— Κι' ἀκόμα πὸ πολύ! Ὁ! ἀκόμα πὸ πολύ! φώναξε ἡ Ἀρτεμὶς. Ἐκείνο τὸν καιρὸ δὲν χωριζόταν ἴσως τόσο τῆς φροντίδας σου. Ἄντιο, παρμαίνα! Ἄντιο!

Ἡ Ἀρτεμὶς ἔφυγε καὶ ἔπειτ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ξαναγύρισε χωρὶς κανένα ἐμπόδιο στὸ διαμέρισμά της, στὸ παλάτι τοῦ Λούβρου. Μὰ ἡ ἀγωνία της ἦταν ἀκόμα πὸ μεγάλη τώρα ἀπὸ πρῶν. Μυστικά προασθημάτων σμικροφᾶς τὴν βασανίζαν καὶ ἐννοιοθε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.

Ἡ Γαβριήλ ξαναγύρισε στὸ μέγαρό του πὸν ἀργὰ τὸ μεσημέρι. Μεγάλῃ ἔσθῃ ἐγκατανοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ αἰσθανόταν κορυφωμένο τόσο τὸ σῶμα του, ὅσο καὶ τὴν ψυχὴ του.

Μὰ ὅταν ἡ Ἀλοῦζα πρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτεμίδος καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε τὴν ἐπισκοπὴ της, ἀνορθώθηκε, ἐμφυγώθηκε καὶ ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις ἐφαγγεε γρήγορα-γρήγορα ἀπ' τὸ στόμα του: — Τί ἤθελε;... Τί εἶπε;... Τί κάνει;... Ὁ! γιατί νὰ μὴν εἶμαι ἐδῶ;... Μὰ μὴ... Πές τὰ μου ὅλα, Ἀλοῦζα!... Ἐπαντάλαβέ μου ὅλα τὰ λόγια της!...

Κι' ὅταν ἡ Ἀλοῦζα τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της, φώναξε πάλι:

— Ἦθελε νὰ μὲ δῆ! Ἦθελε νὰ μοῦ μιλῆσῃ! Καὶ δὲν ἔφραε ποτε θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ! Ὁ! δὲν μπορῶ νὰ περιμένω μετὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀβεβαιότητα! Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, Ἀλοῦζα;... Θὰ πάω ἀμέσως στὸ Λούβρο!

— Στὸ Λούβρο, Θεέ μου! φώναξε ἡ παρμαίνα τρομαγμένη.

— Ναι, βέβαια, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ μὲ γαλήνη. Δὲν μ' ἔδιωξε κανεὶς ἀπ' τὸ Λούβρο. Καὶ ὑποθέτω, ὅτι αὐτὸς ποὺ ἀπελευθέρωσε τὴν πριγκίπισσα ντὲ Κάστρο στὸ Κολαί, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὰ σέβη του στὸ Παρίσι.

— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ Ἀλοῦζα τρέμοντας. Μὰ ἡ πριγκίπισσα ντὲ Κάστρο μοῦ σύστησε νὰ μὴν πάτε νὰ τῆ βοηθε στὸ Λούβρο.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ! εἶπε ὁ Γαβριήλ περήφανα. Αὐτὸ εἶνε ἀριζιῶδες ἕνας λόγος γιὰ νὰ πάω!

— Ναι, ἔκανε ἡ παρμαίνα, μὰ εἶνε φανερό πὸς ἡ Ἀρτεμὶς φροβῶταν τὴν ἐπισκοπὴ σας γιὰ τὸν ἑαυτό της.

— Ἡ ὑπόληψί της δὲν ἔχει νὰ κινδυνεύσῃ καθόλου ἀπὸ μιά ἐπίσκεψιν ἀποφάνετη σὰν καὶ αὐτὴ ποὺ λογαριάζω νὰ τῆς κάνω ἀμέσως τώρα!

Καὶ φώναξε τὸν κομμαριέρη του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀλλάξῃ στολὴ.

— Μὰ, ἐξοχότατε, παρατήρησε ἡ Ἀλοῦζα, ἐξαντλώντας τὰ ἐπιχειρηματὰ της, ἐσὶς ὁ ἴδιος ἀποφείγατε ὡς τώρα τὸ Λούβρο, ὅπως παρατήρησε καὶ ἡ ἴδια. Δὲν εἰπάτε οὔτε μιά φράσιν νὰ τὴν διτῆ ἀπὸ τότε ποὺ ξαναγυρίσατε.

— Δὲν πῆρανα νὰ δῶ τὴν Ἀρτεμίδα, ὅσο ἐκείνη δὲν μὲ καλοῦσε, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. Ἀπόφευγα τὸ Λούβρο, ὅσο δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ πάω σ' αὐτό. Μὰ σίγουρα ἡ Ἀρτεμὶς θέλει νὰ μὲ δῆ καὶ γι' αὐτὸ θὰ πάω στὸ παλάτι ἀμέσως.

IV

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Ἡ Ὁ Γαβριήλ ἔπαιτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο, στὸ Λούβρο. Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ Κολαί, τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ κόμητος ντὲ Μονγκουερὺ ἦταν τόσο ἔνδοξο, ὥστε κανεὶς δὲν σέφτηκε νὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσοδὸν στὰ ἰδιώτερα διαμερίσματα τῆς πριγκίπισσας Ἀρτεμίδος ντὲ Κάστρο.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἦταν βυθισμένη σ' ὄνειροπολήσεις καθὼς ξαναδιόταν τὴν προσηνὴ τῆς σκέψης μὲ τὴν Ἀλοῦζα.

Ἐξοφρα, ὁ ἀκόλουθος Ἀνδρέας ἔπαιε μετὰ κατατρομαγμένος.

— Ὑψηλότερη, ὁ κάρως ὑποκόμης ντ' Ἐξμιές!

— Πῶς; Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμιές; Ἐδῶ! ἐπανέλαβε ἡ πριγκίπισσα ταραγμένη.

— Ὑψηλότερη, ἔρχετα πίσω μου, ξαναεἶπε ὁ ἀκόλουθος. Ἰδοὺ τὸν!

Πράγματι, ὁ Γαβριήλ παρουσιάστηκε ἐκείνη τῆ στιγμῆ στὸ κατώφλι, συγκατώντας ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὴν συγκίνησιν του. Χαρέτισσε μὲ μιά βαθιότητι ἐπιλόκει τὴν Ἀρτεμίδα, ἡ ὁποία στὴν ἀρχὴ, συγχισμένη καθὼς ἦταν, δὲν τοῦ ἀνταπόδωσε τὸν χαρετισμὸ τῆς.

Μὰ ἔγεννε στὸν Ἀνδρέα νὰ βγῆ ἔξω.

Ὅταν ἡ Ἀρτεμὶς καὶ ὁ Γαβριήλ ἔμειναν μόνου, διευθύνθηκαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο καὶ ἐφαγγεε τὰ χέρια τους.

Ἐμειναν ἔτσι μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα μιά στιγμῆ, κιντάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο βαθεῖα μέσα στὰ μάτια.

— Ἦρθατε σήμερα στὸ σπίτι μου, εἶπε τέλος ὁ Γαβριήλ μὲ φωνὴ βαθεῖα. Θέλατε νὰ μὲ διτῆ καὶ νὰ μοῦ μιλήσετε. Ἐτρέξα λοιπὸν ἐδῶ...

— Ὅποτε, Γαβριήλ, μονάχα τὸ διάβημά μου σᾶς ἔκανε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἤθελα νὰ σᾶς δῶ; Δὲν τὸ ἔξερατε αὐτὸ ἀπὸ πρῶν;

— Ἀρτεμὶς, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ μ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο, ἔφερετε καλὰ ἂν εἶμαι γενναῖος. Κι' ἐμὸς μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι καθὼς ἐρχόμην στὸ Λούβρο, φροβούμην...

— Φροβούσατε, καὶ; φώτισε ἡ Ἀρτεμὶς, φροβισμένη καὶ ἡ ἴδια.

— Φροβούμην γιὰ σᾶς... γιὰ τὸν ἑαυτό μου... ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν προτιμοῦσατε νὰ ἔξαράσετε τὴν παλάτι μας στοργῆ; φώτισε ἡ Ἀρτεμὶς.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα, Ἀρτεμὶς, παρὰ νὰ ξαναγυρίσω μόνος μου στὸ Λούβρο. Μὰ, ἀλλοίμονο! ὅσο καὶ ἂν προσπαθῆσα, δὲν μπορέσα νὰ ξεχάσω. Κι' ἡ ἀπόδειξις εἶνε...

— Ποιά;

— Ὅτι σᾶς ἀναζητοῦσα παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅτι, ἐνῶ φροβούμην τὴν παρκοῦσία σας, θὰ ἔδινα νὰ πάντα στὸν κόσμο γιὰ νὰ σᾶς ἴδω, ἔστο καὶ μιά στιγμῆ ἀπὸ μακριά. Ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι, καθὼς περιπλανώμην στὸ Παρίσι, στὸ Φοντανεμπλό, στὸ Σαιν Ζερμαίν, γύρω ἀπὸ τοὺς βασιλικούς πύργους, ἐσᾶς, μονάχα ἐσᾶς, λαχταροῦσα ν' ἀντιγυρίσω!... Ἡ ἀπόδειξις ἐπιπέλους εἶνε ὅτι μάλις κάποτε ἕνα ὄμμα πρὸς ἐμένα, τὰ ἔχασα ὅλα, καὶ φρόνησι καὶ καθήκοντα καὶ φῶτος... Καὶ ἴδου

Ἡ Ἀρτεμὶς ἦταν βυθισμένη σ' ὄνειροπολήσεις...

